

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Δουσιώμενον υπό του Ύπαρχου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρουσιάζον εις την χώραν ήμων ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Εσωτερικού : Εξωτερικού :</p> <p>Ετησία . . . 8, — *Ετησία φρ. χρ. 10, — Εξάμηνος . . . 4,50 *Εξάμηνος > > 5,50 Τριμήνος . . . 2,50 *Τριμήνος > > 3, —</p> <p><i>Δι' ανδρομαί άρχονται την 1ην εκάστον μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Εσωτερικού λεπ. 20. *Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμούνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,26).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>*Οδός Εβριαιών άρ. 38, παρά τὸ Βαρθάνειον</p>
---	---	--

Περίοδος Β'. — Τόμος 16ος   *Εν Ἀθήναις, 31 Ὀκτωβρίου 1909   *Έτος 81ον. — Ἀριθ. 48

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Εἰς τὴν διάβλητον τὰ ψέμματα ἰεσουλολογίσθη ὁ Αὐγουστός. Ἀρχετὰ εἶχεν εἶκη ὡς τώρα. Φθάνει πλέον!

Καὶ προχωρήσας κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Δυμποῦ, τὴν ἐνηγκαλίσθη, λέγων συγχρόνως πρὸς τὸν κ. Κορπανώφ:

— Καλλίτερα νὰ σᾶς τὸ πῶ ἀρέσως ὅτι εἶνε ὁ μπαμπᾶς, ἐξάδελφε Κορπανώφ, ἀφοῦ, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπιτέλους θὰ τὸ μάθετε.

Ὁ Βλαδίμηρος ἐμειδίασεν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νέου καὶ εἶπεν εἰς τόνον θερμῆς ἐπιδοκιμασίας, κυττάζων τὴν κύριον Δυμποῦ:

— Ἦμιον βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἔτσι θὰ ἔκαμνε.

Καὶ, στρεφόμενος πρὸς τὸν Αὐγουστόν:

— Ἦουχάσατε, ἡ παρουσίαις ἔγεινε καθ' ὅλους τοὺς κανόνας γνωρίζομεν...

— ... Τὰ πάντα ἔσπευσε νὰ αναγγεῖλῃ ἡ Μαρία Σοφία ὡ ἀγαπητέ μας ἐξαδελφούλη!... Τί χαριτωμένος ποῦ ῥα νήκατε, τί ἀφοσιωμένος... τί ἐφευρετικός!...

— Οὐφ! ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστός, μού ἔφυγε τὸ βῆρος ἀπὸ τὸ στήθος. Δόξα σοι ὁ Θεός! κανὲν ἐμπόδιον πλέον νὰ μείνωμεν φίλοι διαπαντός!

— Συγγενεῖς ἐξ ἀγάπης, σεῖς ὁ ἴδιος τὸ εἶπατε, ὑπέλαθεν ὁ Βλαδίμηρος Κορπανώφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἦνε ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτός. Ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δωμάτια των, ἐκτός τοῦ Αὐγουστόου, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀναρριχθῆν εἰς τὸ ἔκτον κάτωμα, ὅπου εἶχεν ἀναγκασθῆν νὰ μεταφέρῃ τὴν κοιτῶνά του, γράφει τὰ ἔξοδά του εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀφάνου μάρτυρος τῶν πικριῶν του.

Κάμνει τοὺς λογαριασμούς του. Ἀῤῥιόν, παρουσιάζων τὸ βιβλίον του,

θὰ κάμη, ἔφερον κατὰ τῆς πάντοτε οἰκτιρμόνος καρδίας τοῦ «μπαμπᾶ». Τὸ ἔχει ἀποφασισμένον. Ὅχι, ὄχι! Ἀδύνατον νάντισταθῆ ὁ κ. Δυμποῦ. Θὰ πληρώσῃ εἰς τὸν υἱόν του, ἂν ὄχι τὸ ὅλον, μέρος τοῦλάχιστον τῶν δαπανῶν, τὰς ἰστίας εἶχε κάμη τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαπενθήμερον: τὰ διακόσια φράγκα, παραδείγματος χάριν, τὰ ὅποια ἐχάθησαν, συνεπεία τῆς λωποδυσίας τῆς ἰστίας ὁ Αὐγουστός ἔγινε θύμα... τὸ ἀντίτιμον τῶν μικρῶν ναυτικῶν στολῶν... ἔπειτα, ποῖος ξεῦρει, ἴσως καὶ τίποτε ἄλλο... ἴσως μάλιστα καὶ τὸ σύνολον...

Καὶ, προσεκτικῶς, ὁ Αὐγουστός παρατάσσει τοὺς ἀριθμούς του καὶ βασανίζει τὰς προσθέσεις του.

— Δὲν μένουν παρὰ τὰ ἔξοδα τὰ σημερινά, — ἐνθυμεῖται ἔξαφνα. Σηκόνεται, ἐξέρχεται εἰς τὸν προθάλαμον καὶ κράζει σιγᾶ:

— Ἀναστασία!

— Ἐδῶ εἶμαι, κύριε! ἴσα-ἴσα τώρα μαζεύω τοὺς λογαριασμούς μου, διὰ νὰ σᾶς τοὺς παρουσιάσω.

— Λογαριασμούς! τί λογαριασμούς;

— Θὰ ἴδῃτε ἔξοθά.

Ὁ Αὐγουστός ἐπέστρεψε νὰ καθῆσθαι πρὸ τοῦ γραφείου του. Μετ' ὀλίγον εἰς ἦλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἡ Ἀναστασία.

— Χθὲς σοῦ ἔδωσα ἐβδομηγυατάντε φράγκα, τῆς εἶπεν ὁ Αὐγουστός. Πίσσα σοῦ μένουν;

— Αὐτά, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ μαγειρίσα ἡσυχῶτατα.

— Αὐτά, ἦσαν τέσσαρες λογαριασμοί, ἐπὶ τῇ θέα τῶν ὀπιοῶν ὁ Αὐγουστός ἀνεπήδησεν ἔντρομος.

— Ἐγὼ θὰ τὰ πληρώσω κι' αὐτά; ἀνέκραξε δεικνύων μὲ τὴν ἄκραν τοῦ κονδυλοφόρου του τὸν λογαριασμὸν τοῦ φωταερίου καὶ τῶν καρβουνῶν τῆς δεκαπενθημερίας.

Ἡ Ἀναστασία κατένευσε.

— Ἔτσι φαίνεται... ὅταν ἐπῆγα νὰ πάρω τὰς διαταγὰς τῆς δεσποινίδος γι' αὐρία, ἐπαρουσίασα καὶ αὐτοὺς τοὺς λογαριασμούς. Ὁ κύριος Δυμποῦ μού τοὺς γύρισε πίσω καὶ εἶπε ὅτι δὲν εἶνε δική του δουλειά. Ἀλλὰ δὲν

εἶνε βέβαια καὶ δική μου. Κάποιου ἐπιτέλους πρέπει νὰ εἶνε!

— Ἔτσι σοῦ εἶπεν ὁ πατέρας μου; ἐπιθύρησεν ὁ Αὐγουστός, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἔξαφνα ἠλλοιώθη.

Ἐτελείωσε! καμμία ἔλπις πλέον ὅτι

«Διασκεδάζων μὲ τὸ ἀγαπημένον του ψάρεμα, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ...»

δ. κ. Δυμπού θα τον άπεξημίωμε !... — Έμπρός λοιπόν ! είπε με βαθύν στεναγμόν.

— Λοιπόν, έχουμε και λέμε : εξη- τακέντε και σαράντα ;... εκατόν πέντε φράγκα για τὸ γκόξ και για τὰ κάρ- βουνα.

— Σάν πολλά δὲν εἶνε ; — Τί λέτε ! διεμάρτυρήθη ἡ 'Ανα- στασία' με τὴν κουζίνα ποῦ ἔκαμα, και με δὲλὰ τὰ μιλὲν ἀναμένα παντοῦ, κάθε βράδῳ ;.

Και με ὕφος συγκραταδατικῆς συμ- παθείας, προσέθεσεν :

— 'Ας εἶνε, ὁ κύριος Αὐγουστος δὲν ξέρει πολὺ ἀπὸ τέτοια !..

— Αἱ κρίσεις εἶνε περιτταί, ὑπέλα- θεν ὁ νέος αὐστηρῶς' ἔλα τελείωγε τοὺς λογαριασμοὺς, γὰ γλυτόνω μίαν ὥρα ἀρχήτερα.

— 'Εξώδεφα σήμερα για ὅλα, τὰ ἐβδομηναπέντε φράγκα ποῦ μου δώσα- τε. Δὲν πιστεύω γὰ μου πῆτε πῶς ἔ- καμα σπατάλη.

— Καλά. 'Εχοῦμε λοιπόν και λέμε: 'Εκατόν πέντε και ἐβδομηναπέντε ; εκατόν ὀγδόντα. Παρακάτω.

— 'Ο λογαριασμός τοῦ γαλατᾶ. Τρι- ἀντα λίρες, τριάντα φράγκα. Νά και ὁ λογαριασμός τοῦ ζαχαροπλάστη. 'Α, δὲν εἶνε μεγάλη πράγματα, γιατί πάντα σχεδὸν ἐπλήρονα τοῖς μετρητοῖς.

— Βέβαια, δὲν εἶνε και μεγάλη πρά- γματα ! Μόνον ἐξήντα φράγκα και εἰ- κοσιπέντε λεπτά. 'Ωραία !

— 'Ο κύριος δὲ μπορεῖ νὰ πῆ πῶς εἶνε πολλά, ἀφοῦ ἐπαίρνε ἀπὸ τρεῖς φορές ἐπὶ πιάτο του κρέμα-σαντιγύ ! παρετή- ρησεν ἡ 'Αναστασία γελῶσα.

— Πές με τώρα και φαγᾶ, γειά σου ! 'Α, μὰ ἡ αὐθάδειά σου δὲν ἔχει ὄρα ! Και ποῦ τὸ ξέρεις, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἐπαίρνα τρεῖς φορές γλυκίσια ; 'Εσὺ δὲν ἐπερβρίζεις ἐπὶ τραπέζι...

— 'Ο 'Αντώνης μου τῶλεγε, κάθε φορὰ μου μούφερνε τὴν πιατέλα ἀδεία...

'Ας εἶνε ὁμως, δὲν μᾶς ἐνοιασε ποῦ δὲν εἴχαμε και μαῖς μερτικό' φθάνει ποῦ ἔτρωγε καλά ὁ κύριος... Και τὸ κάτω- κάτω, μήπως ὁ κύριος δὲν ἐπλήρονε, με τὰ λεπτά του ;

— Εὐχαριστῶ πολὺ... Παρακάτω.

'Η 'Αναστασία ἐράνη κάπως στενο- χωρημένη.

— 'Επειτα, κύριε, έχουμε τὲς ζη- μίες... Εἶνε κάμποσες...

— Τί ζημίες ; ἀνέκραξεν ὁ Αὐγου- στος. Και ἐσυλλογίσθη :

'Ο Θεὸς τὸ ξέρει τί ἐκπλήξεις ἀκόμη μου εἰτοιμάζει !...» Πραγματικῶς, ἡ 'Αναστασία δὲν εἶχε βάλῃ τὸν λογαριασμόν αὐτὸν με τοὺς ἄλλους, σκοπεύουσα νὰ τὸν παρουσιάσῃ ἄλλην φορὰν' διότι, ἀπὸ χρηστοῦ συνε- δότος, ἐσυλλογίζετο ὅτι, διδόμενον εἰς

μικρὰς δόσεις, τὸ ἱατρικὸν θὰ ἐφαινετο ἐλιγώτερον πικρόν. Και ἐξηγήθη :

— 'Εγὼ, σᾶς βεβαίῳ, δὲν ἔσπασα παρὰ δύο μόνον πιάτα, τίποτε περισσό- τερο... 'Η γυναῖκα ποῦ πῆρα νὰ με βοηθῇ, ἔσπασε δια τᾶλλα... δέκα πιάτα, ἀπὸ τὸ καλὸ σερβίτιο, ποῦ τῆς ἔπασαν κ' ἔσπασαν μονοκοπανιά.

— Τελοσπάντων... Τὸ ὄλον ; ἡρώ- τησεν ὁ Αὐγουστος ἀνυπομονῶν.

— 'Ενενηντακότῳ φράγκα και ἐξη- τακέντε λεπτά κύριε. 'Εξῶρα ἀπὸ μίαν τσαγιέρκ και ἓνα πιάτο, ποῦ ἔσπασε ἀ- πόψε ὁ 'Αντώνης.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Αὐγουστος ἐξε- μάνη.

— Κι' αὐτὰ ἀκόμη θὰ τὰ πληρώσω ἐγὼ ;

— 'Οχι, κύριε, ἡ δεσποινίς μου εἶπε, ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἐξαφνικὸς ἐρχομός τους ἐ- γινεν αἰτία νὰ συμβοῦν αὐτὲς οἱ δύο ζη- μίες, θὰ παρασθοῦν ἐπὶ τακτικά ἐξοδα τοῦ σπιτιοῦ, και ὁ κ. Δυμποῦ ἐσυμφώνησε.

Τὸ ὑ καταλόγου, τὸν ὁποῖον συνθευλεύετο διαρκῶς.

— Πάλι καλά, ἐμουρμούρισεν ὁ δυ- στυχῆς Αὐγουστος. Λοιπόν, μου τὰ εἶ- πες ὅλα ; Κότταξε καλά, γιατί ἂν, ἀφοῦ κανονίσουμε τὸ λογαριασμό, μου παρου- σιάσης και τίποτε ἄλλο, δὲν πληρῶνω πενήτα.

— 'Οχι, κύριε, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο.

'Εκαμὲν τὴν πρόσθεσιν. Τὸ ἀθροισμα ἦτο τριακόσια πενηνταδύο φράγκα. Τὰ προσωπικά του ἐξοδα τῆς ἡμέρας, τη- λεγραφήματα πληρωθέντα εἰς τὸν 'Αν- τώνην, ἀμάξια, σιγαρέττα, τραμ. κτλ. ἀνήρχοντο εἰς δεκακοτῶ φράγκα. 'Απὸ τὸ ταμεῖόν του ὁμως ἐλειπαν ἀκόμη ὀ- λίγα φράγκα, τὰ ὅποια δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον ποῦ ἐξώδεσθησαν' πιθανῶς εἰς ἐ- λεημοσύνας' τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο συνήντησαν τὸσους ἐπαίτας εἰς τὸν δρόμον !

'Οταν ἐτελείωσεν ὅλη ἡ ἐργασία, ὁ Αὐγουστος ἐμισγνεν ἐκεῖ συλλογισμένος... « Πάλιν καλά, ἔλεγε' δὲν πρέπει νὰ ἔχω και παράπονον, ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως ἐ- γλύτωσα. 'Αν ἡ κατάστασις αὐτὴ πα- ρετεινετο σαραντακοτῶ ἀκόμη ὥρας, δὲν θὰ εἶχα νὰ πληρώσω οὔτε ἓνα ἀμάξι, για νὰ στεῖλω τοὺς ξένους μου ἐπὶ σταθ-

μῶ. Και πάλι ὁ ἔμενα χρωμένους με ὄλους αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς !...»

Μὲ τὰς σκέψεις του, εἶχε ληρομήθη τὴν 'Αναστασίαν, ἡ ἑποία ἐπερίμενεν... 'Επιτέλους ἡ μαγειρίσα ἐτόλμησε νὰ τείνη τὴν χεῖρα και νὰ ψιθυρίσῃ :

— Μοῦ δίνετε, κύριε, τὰ λεπτά ;

'Αχ, αὐτὴ ἡ φράσις ! Τί ἐπιάλτης διὰ τὴν Αὐγουστον, ποῦ τὴν ἦκουε τώρα τό- σας ἡμέρας ! Πάντοτε τὸν ανατρίχιαζεν, ὅπως ὁ ἦχος τοῦ φελλοῦ, ἐταν τριβεται ἐπάνω εἰς ὕαλον...

— Νά, νά, πάρε !

Μὲ νευρικά κινήματα, ὁ Αὐγουστος ἐμέτρησε τὰ τριακόσια πενηνταδύο φράγ- κά, τὰ ὅποια ὄφειλε νὰ πληρώσῃ.

'Η μαγειρίσα τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέ- πτην τῆς, ἔπειτα, κυττάζουσα τὸν νεαρὸν τῆς κύριον με κάποιαν ἐκφρασιν ἀπο- γοητεσίως :

— 'Ο κύριος, παρεκονέθη, δὲν μου λέγει οὔτε ἓνα εὐχαριστῶ, ποῦ τὸν ὑπε- ρέτησα με τόσο ζῆλο αὐτὲς τὲς δεκα- πέντε ἡμέρες ;... Και ὁμως, ὁ Θεὸς τὸ ξέρει τί κόπους ἔκαμα !

'Αχ ! μιλᾶσαι περιμένει ! ἐσυλλογι- σθη ὁ Αὐγουστος' τί ἀναίθεια !»

'Εχότταξε με τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλ- μοῦ τὰ λείψανα τῆς παρουσίας του. Καμ- μιά τριανταριά φράγκα μόνον... Αὐτὸ και τὸ τίποτε, τὸ ἴδιον ἦτο !...

'Η νὰ ἔχῃ κανεῖς, ἢ νὰ μὴν ἔ- χῃ... 'Επειτα, ἀλήθεια, ἡ κακο- μοῖρα ἡ 'Αναστασία εἶχε κοπιᾶσῃ πάρα πολὺ...

Λυσσῶν ἐνδομύχως, ἀλλ' ἂν- τλᾶν ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν του τὸ θάρρος νὰ μειδιάσῃ :

— Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, και σοῦ τὸ ἀποδεικνύω, τῆς εἶπε, θέτων και τὸ τελευταῖόν του εἰκοσάφραγκον εἰς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἡ 'Αναστασία εἶχε τείνη και πάλιν .. ἀπὸ συνήθειαν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Κι' ἄλλη φορὰ, ἂν παρουσιασθῇ περίστασις, ὁ κύριος μπορεῖ νὰ βασισθῇ σὲ μένα...

— Πολὺ καλά, θὰ σ' ἔχω ὑπ' ὄψει μου ! ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστος εἰρωνικῶς.

Και προσέθεσε καθ' ἑαυτόν : «'Ο 'Αντώνης, εὐτυχῶς, ἔλαβε τὰ μέτρα του... Εἶνε τὸ τελευταῖον ψέμ- μα, ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν θὰ μετανο- ἦσω !...»

'Αλλοίμονον ! Εὐθὺς τὴν ἐπαύριον, ὁ Αὐγουστος ἐμαθε με λύπην του, ὅτι ὁ μπάμπ' 'Αναστάσης, ὁ θυρωρὸς, ἐπς- πλήχθη δυνατὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του διὰ τὸν ὑπερβολικόν του ζῆλον, και ὅτι ἔ- λαβε διαταγὴν νὰ ἔχῃ ἀνοιχτὴν τὴν θύ- ραν διὰ πάντα ἐρχόμενον ἐξᾶδελφον, εἴτε λευκόν, εἴτε κίτρινον, εἴτε κόκκι- νον, εἴτε μαῦρον !...

Και οἱ φόβοι τοῦ Αὐγουστοῦ ἐπανήλ- θον. 'Ετρεμεν εἰς πᾶσαν ἐπίσκεψιν τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως. Διότι... συ-

ναντᾶ κανεῖς δύο φορές εἰς τὸν βίον του ἐξᾶδελφους Κορπανῶν ;...

Μέχρι τῆς ἀποχωρήσεως τούτων, ὁ καιρὸς διέρρευσεν ἐν παραλάλῃ. Οὔτε μία ὥρα δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῇ. 'Ο κύριος Δυμποῦ ἐνοούσε νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ξέ- νους του ὄλον τὸ Παρίσι.

'Ο Αὐγουστος, μὴ ἔχων πλέον παρὰ ἐννέα φράγκα και εἰκοσι λεπτά, δὲν ἐ- τολμῶσε οὔτε πρὸς τοὺς φίλους του νὰ γράψῃ, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ ἐξο- δεύσῃ ἐν γραμματισίμων. 'Επρεπε νὰ ἔχῃ, διὰ νὰ πληρῶνῃ τὸ «περιπλέον» τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἀνέμενε.

'Εφοροῖσε τὰ παλᾶ του γάντια, και ὁ- σασίς ἐξήρχετο μόνος, δὲν ἐπαίρνε οὔτε τὸ τραμ, χάριν οικονομίας.

Και ἡ κατάστασις αὐτὴ θὰ παρετει- νετο μέχρι Νοεμβρίου, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐνοικιαστής τοῦ κτήματός του ἐπλήρυνε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνοικίου.

Πῶς νὰνῆξῃ εἰς τὴσὴν... ἀναπαρ- διάν ! 'Ο δυστυχῆς γραμματισολέκτης εἶχε περιπέσει εἰς μαρμαρῶν. Καὶ δὲν ἦτο μόνον ἡ οικονομικὴ στενοχωρία' ἦτο και ὁ φόβος του, μήπως ἐξεφύτρωναν ἔ- ξαφνα και τίποτε ἄλλοι ἐξᾶδελφοί.

(Ἐπειτα τὸ τέλος) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΙΣ ἓνα φιλι- κόν μου σπί- τι, ἐπῆραν κατ' αὐτὰς ὡς ὑπῆρτην ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον σκο- πεύει νὰ με- ταναστεύσῃ εἰς τὴν 'Α- μερικὴν. Εἶ- νε ἔξυμνον χωριατόκου- λον ὡς δεκαεῖς χρόνων, με ὄλον τὴν ἀφέλειαν ἐνὸς παιδιοῦ, ἀλλὰ και με ὄλον τὸν πόθον προδου ἐνὸς μεγάλου.

'Ο συνδυασμός τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν τοῦ διδει κάποιαν πρωτοτυπιαν. 'Η οἰκογέ- νεια, εἰς τὴν ἑποίαν ὑπηρετεῖ, τὸν κά- μνει γούστο, και προχθὲς ποῦ ἐπῆγα, μου τὸν παρουσίασαν διὰ νὰ τὸν γου- στάρω κ' ἐγὼ. — 'Αλήθεια, εἰτοιμάζεσαι για τὴν 'Αμερικὴν ; τὸν ἠρώτησα. — Χα-γά ! ἐπεβεβαίωσεν ἀμέσῳ ὁ μικρὸς. — Και πῶς θὰ πᾶς ; μοναχὸς σου ; — Μοναχὸς μου ; 'Ολο τὸ χωριὸ θὰ φύγῃ. Κ' ἔχουν πάῃ ἐκεῖ ἀπὸ πρῶτα, τίτι ! ἓνα σωρό. Νά, ἐγὼ ποῦ με βλέ-

πεις, ἐγὼ τώρα ἐπὶ Νέα-Γυόρκη τὸ μεγαλύτερο ἀδρεφὸ μου, τὸ μπάμπια μου και τρία ξαδέρφια.

— Θὰ πᾶς λοιπὸν νὰ βρῆς ἐκεῖ οἰ- κογένεια... Μὰ δὲ μοῦ λές, σὲ δέχονται τόσο μικρὸ ;

'Ο ὑπῆρτης χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐ- κορδῶθη.

— Μὰ τί, μικρὸς εἶμαι γῶ ; 'Ε- κλεισα τὰ δεκάξῃ. 'Επειτα... θὰ κάμω και πατέρα.

Θὰ κάμῃ κατέρα ; Δὲν ἐκατάλαβα τὴν φράσιν του. 'Η οἰκογένεια ἤρχισε νὰ γελά. 'Εγέλασα κ' ἐγὼ. 'Επιτέλους μοῦ ἐξήγησαν, ὅτι διὰ νὰ τὸν δεχθοῦν εὐκολώτερα εἰς τὴν 'Αμερικὴν, ἐπρεπε νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἀκολουθῶν τὴν πα- τέρα του. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε πατέρα, θὰ ἔκαμνε... κάποιον ἀπὸ τοὺς πρεσβυ- τέρους μετανάστας, με τοὺς ὁποίους θὰ συνεταξείδευε.

— 'Ὅστε θὰ κάμῃς κατεργαριά... θὰ πῆς ψέμματα, ἔ ;

'Ο μικρὸς τὸ ἐπῆρε τοῖς μετρητοῖς, ἐκοκλίνισε και προσεπάθησε νὰ δικαιο- λογηθῇ.

— 'Ετσι κάμνουν ὄλοι, ἐψιθύρισε. 'Επειτα... δὲ φταίω. 'Αφοῦ μου γυρεύουν πατέρα, και ὁ πατέρας μου εἶνε πεθα- μένος, ποῦ νὰ τὴν εὐρω ; Θὰ πάρω ἓναν ἄλλο.

— Φυσικά... Και θὰ σοῦ χρειασθοῦν πολλὰ λεπτά για τὸ ταξείδι ;

'Ο μικρὸς ἐκυθῶπασε. 'Ητο, φαί- νεται, τὸ πρόβλημα ποῦ τὸν ἐβασάνιζε περισσότερο.

— Τριακόσιες δραχμές, εἶπε, σωστὲς τρακόσες. Θέλω διακόσες για τὰ ναῦ- λά μου, κ' ἐκατὸ θὰ τὲς κάμω δολλά- ρια και θὰ τὲς βαστώω ἐπὶν τσέπη, γιατί ἄλλοιῶς... με στέλνουν πίσω.

— Και τὰ ἔχεις αὐτὰ τὰ λεπτά ;

— Κάτι λιγα μου λείκουν ἀκόμα .. Θὰ δουλέψω ἴσα με τὴν ἀνοιξὶ νὰ τὰ κερδίσω, κ' ἀπὲ... σᾶς ἀφίνω γειά !

— Και ξέρεις πῶσες ἡμέρες θὰ τα- ξείδευῃς ;

— Δώδεκα 'μέρες ἐπὶν βαπόρι... και γῆς δὲ θὰ φαίνεται ντίπ... ντίπ ! 'Ὅλο οὐρανὸς και θάλασσα.

— Πῶ, πῶ, κακόμοιρε, τί θὰ τρα- βήξῃς !... 'Αν κἀνῃ και τρικυμίες !..

'Ο μικρὸς δὲν ἐράνη διόλου φοβι- σμένος.

— 'Α, μπᾶ ! εἶπε, δὲ με νοιάζει... 'Ας φτάσω γερῶς, κ' ἄς ὑποφέρω τοῦ κόσμου τὰ μαρτύρια... Δώδεκα μέρες εἶνε, θὰ περάσουν.

— Τὸ ἔχεις λοιπὸν ἀποφασισμένο, ἔ ;

— Χα-γά !.. Σήμερ' αὔριε περιμένο ἀπὸ τὴν πατρίδα και τὸ πιστοποιητικό. 'Ο γιατρὸς μου κῦτταξε και τὰ μάτια. Τὰ μάτια ; Πάλιν δὲν ἐκατάλαβα, πάλιν γέλια... Μοῦ τὸ ἐξήγησαν και αὐτὸ : Τὰ μάτια δὲν πρέπει νὰ πάσχουν

ἀπὸ τραχώματα. Διαφορετικὰ δὲν δέ- χονται τοὺς μετανάστας.

— Πόσα βάσανα. εἶπα τότε, διὰ νὰ πάῃ κανεῖς ἐπὶν 'Αμερικὴ ! 'Εξοδα, κό- ποι, πιστοποιητικά, γερὰ μάτια, ψεύτικος πατέρας, ταξείδι δώδεκα 'μερῶν ἐπὶν ὠκεανό...

— Νά, μὰ ἔτσι μαζένοι κανένας και δολλάρια ! ἔσπευσε νὰπαντήσῃ ὁ μι- κρὸς με σπινθηροβόλα μάτια.

Και θεωρήσας τὴν συνέντευξιν μας τελειωμένη, ἀπεσύρθη εἰς τὴν κουζί- ναν του με βῆμα χαρούμενον και ὑπε- ρήφανον.

'Εγέλασαμεν ἀκόμη με τὴν οἰκογέ- νειαν, ἀλλ' ἔφυγα συλλογισμένος. 'Η 'Αμερικὴ εἶνε τώρα τὸ ὄνειρον τῶν μι- κρῶν χωρικῶν τῆς 'Ελλάδος. Θὰ ἔ- λεγε κανεῖς ὅτι μεγαλόνουν, ανατρέφου- νται με τὴν ἰδεάν νὰ φύγουν μολίς ἡμ- κορῶσεν. Και φύγουν ὄλοι. Χωρὶα ὀλόκληρα ἐρημόνουν. Δὲν μένουν παρὰ οἱ γέροντες και τὰ γυναικόπαιδα, ὅπως εἰς τοὺς καιροὺς τῶν μεγάλων πολέ- μων. Και οἱ ἀγροὶ μένουν χέρσοι, και ἡ 'Ελλάς παρουσιάζει τὴν ὄψιν χώρας ἐγκαταλειμμένης...

Παρομοιάζουν τὴν μετανάστευσιν πρὸς αἰμορραγίαν, ἡ ἑποία ἐξασθενεῖ ὄλον ἐν τὸ σῶμα τῆς πατρίδος. 'Ο μικρὸς ἐκεῖ- νος, ποῦ ἐγαλούσαμεν πρὸ ὀλίγου μαζὶ του, εἶνε μία σταγὼν και αὐτὴς τοῦ πολ- υτίμου αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ γυθῇ ἔξω. Δὲν εἶνε πολὺ θλιβερόν νὰ τὸ συλ- λογίζεσαι κανεῖς ;..

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΡΙΦΥΛΗ ΖΑΚΑ Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Παινησιώτισσα Πυργοδέσποινα Εἰς τὸν 107ον Διαγωνισμόν τῶν Ἀδελφῶν. [186 Ἀπλάσιον 1908, σελ. 360.]

ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ!

Γ'. (Συνέχεια)

Αυτή η σάνι, που θά τήν ρίψη χάμω, θά τού χρησιμεύσει ως γέφυρα, διά νά ερθάσῃ μέχρι τοῦ μικροῦ πλάσματος, τοῦ καταδικασμένου νά ἐξαφανισθῆ ἔντελως, νά ταυῆ ζωτανόν, εἰς ὀλίγας ἀκόμη στιγμᾶς...

Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὁ Βαρνάβας εὐχάρια εἰς τὴν χεῖρα, προσκαθεῖ τώρα νάποσκόσῃ ἀπὸ τὴν φοβερὰν τρῶπαν τὸ πολυαγαπημένον του κοριτσάκι... Δὲν εἶνε εὐκολον ὅμως, διότι ἡ τρῶπα ἐκεῖνη σφίγγει, ὡς νά ἦτο στόμα ζωτανόν. Ἄχ, κακὴ ἀμμουδιά!... Ὁ Βαρνάβας βάζει ἔλην τοῦ τῆν δύνανται. Καὶ ἔχει μεγάλην δύναμιν ἐκείνη τὴν στιγμήν, διότι τὸ τῆν δίδει ἡ θερμὴ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται πρὸς τὴν μικρὰν Ἄνναν. Ἡ τρῶπα

«Ὅπως πρὶν ἐφάρσεν ἡ Ἄννα.» (Σελ. 392, στ. β΄.)

ὅμως σφίγγει, ἀντέχει, θά ἐλεγεσθε ἀμύνεται. Ὁ Βαρνάβας τραβά, ἡ Ἄννα κλαίει... Ἀρά γε θά κατορθώσῃ ὁ γέρο-φάρᾶς νά τὴν σώσῃ;...

Ὀλίγον ἀκόμη!.. Θάραος!.. Τελος πάντων! Τὸ σφίξιμον τῆς κακῆς τρῶπας χαλαρύνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Τὸ μοχθερὸν στέμα ἀνοίγει σιγά-σιγά — ὡς νά μετανοῦσε, — καὶ τόσο δυνατὸν ἦτο τὸ δάγκματό του, ὥστε τὰ λεπὰ φορεματάκια τῆς μικρούλας ἔχουν γίνῃ πλέον κουρέλια.

Ὅταν, ἐξηγητλημένος ἀπὸ τὸν κόπον, ὁ Βαρνάβας βγάζει τὴν Ἄνναν ἀπὸ τὸν κιγούμενον τάφον τῆς, ἡ τριανταφυλλιά μουσελίνα κυματίζει τριγύρω τῆς ὡς πέπλος, λερωμένος, λερωμένος... ἀλλὰ πέπλος σωστικός, εἰς τὸν ὅποιον ἡ μικρὰ χρεωστεῖ τὴν ζωὴν τῆς. Διότι αὐτὸς δὲν εἶλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Βαρνάβα; Ὡ, με πόσον στοργὴν ἡ μαμμά θά φυλάξῃ τὸ πολυτίμητον αὐτὸ λείψανον, τὸ ὁποῖον θά τῆς ἐνθουμίσῃ τὸν κίνδυνον καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγαπημένης τῆς κόρης!

Ἡ ὥρα ἑπτὰ.
Ἡ μαμμά εἰμπορεῖ τώρα νά ἐπιστρέψῃ.
Ἡ Ἄννα εἶνε καὶ πάλιν ξαπλωμένη εἰς τὸ λευκὸν κρεβάτάκι τῆς. Ὁ Βαρ-

νάβας τὴν μετέφερε εἰς σπιτι τὸσφ ζωστὰ τυλιγμένην μετ' ἡ χονδρὴ του κάπα, καί, μαζὶ μετ' ἡ Σταμάτα, πεθαμένη μᾶλλον παρὰ ζωτανή, τὴν ἔτριψε τόσῳ καλά, ὥστε ἡ μικρούλα συνήλθε πολὺ γρήγορα.

Εἶνε καλά... Μόνον τοῦ τὰ ρόδινα μαγουλάκια τῆς εἶνε τώρα ὀλιγώτερον ρόδινα, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἔχουν φανῆ δύο μεγάλοι μαῦροι κύκλοι. Τὸ στοματάκι τῆς ὅμως ἐξακολουθεῖ νά γελᾷ ὅπως πρῶτα.

— Οἱ γαρίδες!.. οἱ γαρίδες τῆς μαμμάς!.. τί ἐκκληῖ καὶ θά τῆς ἔκανα!..

Αὐταὶ ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τῆς Ἄννας, ὅταν ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ Βαρνάβας ἐπατάλασεν ἀμέσως. Μεταξὺ τῶν ἀπλοϊκῶν γερόντων καὶ τῶν πολὺ μικρῶν παιδιῶν, γίνεται συχνά μία μυστικὴ συνεννόησις.

— Γιὰ γαρίδες λοιπὸν εἶχες πάῃ ἐ-

κεῖ-κάτω! εἶπεν ὁ φαρᾶς μετ' ἡ χαμόγελον.

— Ναι, ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα.
— Ἐπειδὴ εἶχα πῆ πῶς ἐγὼ δὲ θά μπορούσα σήμερα, ἔ;
— Ναι.
— Καλά.

Καὶ ἡσυχος πλέον ὅτι ἡ μικρὰ του φίλη εἶχε συνέλθῃ ἔντελως, ὁ καλὸς Βαρνάβας ἔφυγε, μετ' ἡ μεγάλο του δίκτυ εἰς τὸν ὄμο...

Εἶνε πολὺ κουρασμένος... Ἡ συγκίνησις, ἡ ἀγωνία, ὁ τρόμος, τὸν εἶχαν παραλύσῃ. Ὁ γερολύκος ὅμως κάμνει κουράγιον, βάζει ὄλας τοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ φαρᾶσει... φαρᾶσει...

«Ὅπως πρὶν ἐφάρσεν ἡ Ἄννα... Ἄλλ' αὐτὸς μετ' ἡ μεγαλύτερη βέβαια ἐπιτυχία, σὰν καλὸς φαρᾶς πού εἶνε.

Σὲ λίγο τὸ κοριτσάκι του γεμίζει γαρίδες. Τί χαρὰ γιὰ τὴν Ἄννα! θά μπορούσῃ νά προσφέρῃ εἰς τὴν μαμμά τῆς, ἀπέψῃ, ὅταν θά γυρίσῃ γιὰ τὸ τραπέζι.

Ἡ μαμμά ἐγρύπσει καὶ... τὰ ἔμαθε ὄλα. Ἐννοεῖται, ἐπὶ ἀπὸ τῆ λύπη τῆς δὲν τῆς ἔμεινε ὄρεξις νά φάῃ γαρίδες, οὔτε τίποτε ἄλλο. Γιὰ νά τὴν εὐχαριστήσῃ, γιὰ νά τῆς κάμῃ μίαν ὄραϊαν

ἐκκληῖν, ἡ πολυαγαπημένη τῆς κορούλα ὀλίγον ἔλειπε νά χάσῃ τὴν ζωὴν τῆς. Πόσον δυστυχῆς θά ἦτο τότε!... Ναι, ἀλλὰ πόσον εὐτυχῆς εἶνε τώρα, πού ἔχει τὴν κόρη τῆς καὶ ἔξυρει ἐπὶ τὴν ἀγαπᾶ...μέχρι θανάτου!

ΦΡΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΖΑΡΙΑ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΝΤΙΣ

Εἶμαι μαθητὴς τοῦ φίλου μου Ἄννα. Ἐκεῖνος μοῦ ἔμαθε μερικά παιγνίδια «λευκῆς μαγείας», τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ φεύγων δὲν ἐπρόφρασε νά σᾶς τὰ γράψω, ἀνέλαβα νά τὰ γράψω ἐγὼ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ Μικρὰ Μάντις.

Τὶ θαυμάσια πού μαντεύει! Φαίνεται ὅτι τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἔχει τὴν διπλὴν λεγομένην ὄρασιν, διὰ νά βλέπῃ καὶ ἀπὸ πίσω τῆς.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι δὲν μαντεύει μόνη τῆς. Εἶνε ἀπλῶς τὸ ὄργανον ἑνὸς Μάγου. Ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον, καὶ τότε τὰ μέλη τῆς συναναστροφῆς ἐκλέγουν τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦν νά μαντεύσῃ. Ἐν ὄρωλῳ, παραδείγματος χάριν. Ἐπειτα τὴν φωνάζουν, τῆς δένουν τὰ μάτια καὶ τὴν καθίζουν εἰς μίαν καρέκλαν.

Ὁ Μάγος, ἀπὸ πίσω τῆς, κοντὰ εἰς τὸ τραπέζακι, κρατεῖ τὴν ράβδον του καὶ τὸ ὄρωλόγιον. Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μικρὰ Μάντις ἀνακραεῖ:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω καθαρώτατα ἕνα ρολόγι!

Τὸ εἶδε! Δὲν εἶνε περιεργον αὐτό; Καὶ δὲν ἐπιθυμοῦτε νά μάθετε, πῶς γίνεται; Ἴδου:

Ὁ Μάγος μετ' ἡ μικρὰν Μάντιδα εἶνε συνεννοημένοι. Ἐχουν δηλαδὴ συμφωνήσῃ καὶ γυμνασθῇ ἀπὸ πρὶν νά συνεννοῦνται συνθηματικῶς. Καὶ ἰδοὺ κατὰ πόσαν τρόπον. Παριστάσιον πρῶτον μετ' ἡ ἀριθμοὺς τὰ ἑπτὰ φωνήεντα:

α ε η ι ο υ ω
1 2 3 4 5 6 7

Πρέπει τώρα νά γυμνασθῶν μετ' ἡ τὸν πίνακα καὶ νά μάθουν νά λέγουν ἀμέσως, χωρὶς καμμίαν ἀργοπορίαν, τὸν ἀριθμὸν ὁ ὁποῖος ἀνταποκρίνεται εἰς κάθε φωνήεν, καθὼς καὶ τὸ φωνήεν τὸ ὁποῖον ἀνταποκρίνεται εἰς κάθε ἀριθμὸν. Ἀσκησις εἰς ἐπὶ τετάρτου τῆς ὄρας, συμμαλέτη ἄς εἰπωμεν, ἀρκεῖ διὰ νάποκτήσουν καὶ οἱ δύο τὴν ἀναγκαίαν εὐκολίαν, ἔσον ἀσθενὴ μνήμη καὶ ἂν ἔχουν. Κατ' αὐτὴν, ὁ Μάγος ἀπαγγέλλει ἀνακατωτὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1 ἕως 7 λέγει π. χ. 4, 1, 3, 5, 2, 7, 6, καὶ εἰς κάθε ἀριθμὸν ἡ μάντις ἀποκρίνεται διὰ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος φωνήεντος: ε, α, η, ο, ε, ω, υ. Ἐπειτα

ἀπαγγέλλει αὐτὴ τὰ φωνήεντα: ε, ω, ο, α, ι, η, ω, — καὶ ὁ μάγος τῆς ἀποκρίνεται διὰ τῶν ἀντιστοιχῶν ἀριθμῶν: 2, 7, 5, 1, 4, 3, 6.

Ἡ ἴδια ἀσκησις ἀρχίζει κατόπιν μετ' ἡ ἄλλον τρόπον. Ἀντικαθιστοῦν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἀριθμῶν μετ' ἡ τῶσα κτυπήματα τῆς μαγικῆς ράβδου ἐπὶ τραπεζίης, ὅσα εἶνε αἱ μονάδες ἐκάστου ἀριθμοῦ: Ἐν κτύπημα σημαίνει α' δύο κτυπήματα σημαίνουν ε' τρία κτυπήματα σημαίνουν η, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ μάντις πρέπει νά συνηθίσῃ, μόλις ἀκούῃ κτυπήματα, νά λέγῃ εὐθὺς τὸ φωνήεν τὸ ὁποῖον παριστάνου.

**

Δεύτερον, ὁ μάγος καὶ ἡ μάντις κάμνουν καὶ τὴν ἐξῆς προσυεννήσιν: Ἐκλέγουν μερικάς φράσεις στερεοτύπου, — ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ἀσέψεις, παρατηρήσεις, προτροπὰς κτλ. — ἐξ ἐκεῖνων αἱ ὅποιαι ἐργάζονται φυσικὰ εἰς τὴν συνομιλίαν μεταξὺ ἑνὸς μάγου καὶ τοῦ ὄργανου του, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πειράματος· αἱ δὲ φράσεις αὐταὶ πρέπει ναρχίζου ἀπὸ ἕν συμφωνητὸν ὄρισμένον. Ἴδου μερικά παραδείγματα:

Τ: — Τώρα προσί-
ξαστε!

Δ: — Δεσποινίς, ἐμ-
πρός!

Μ: — Μὴν τὰ χάνε-
τε, θά τὸ βρῆτε!

Π: — Προσοχή, πα-
ρακαλῶ.

Κ: — Καλά! πολὺ
καλὰ!

Λ: — Λοιπὸν, ἀρχί-
ζομεν.

Φ: — Φυλαχθῆτε νά
μὴν ὀμιλήσετε ὅσον ὀμι-
λῶ ἐγὼ.

Θ: — Θὰ τὸ βρῆτε εὐκολά, ἐλπίζω.

Ρ: — Ρωτήσετε νά σᾶς πούν.

Γ: — Γνωρίζετε νά μᾶς εἰπῆτε τί
κρατῶ εἰς τὴν χεῖρα;

Β: — Βλέπετε τίποτε;

Ζ: — Ζητήτε καὶ εὐρήσατε, καθὼς
λέγει τὸ Βυαγγέλιον!

Ν: — Νὰ ἕνα πολὺ ὄρατο παιγνίδι!

Ξ: — Ξανά: θά κτυπήσω ξανά...
τρία ἀκόμη κτυπήματα καὶ θά τὸ βρῆ-
τε ἀσφαλῶς!

Σ: — Συγγνώμην! μήπως σᾶς ἐζά-
λισα;

Χ: — Χρεωστῶ νά σᾶς εἰπῶ ἀκόμη,
ὅτι δὲν θά σᾶς πῶ τίποτε!

Ψ: — Ψάξτε, ψάξτε καλλίτερα!
Καθὼς βλέπετε, τίποτε εὐκολώτερον
παρὰ νά ἐπινοήσῃ κανεὶς φράσεις ἀρ-
χομένης ἀπὸ οἰονδήποτε συμφωνῶν τοῦ
ἀλφάβητου· εἶνε ἀπαραίτητον ὅμως νά

ἐργάζονται εἰς τὸ στέμα φυσικὰ, ὥστε νά μὴ ἐννοῦν, κανεὶς τί εἶνε πράγματι, δη-
λαδὴ συνθήματα μεταξὺ τῶν συμπαί-
κτων. Πρέπει δηλαδὴ νά εἶνε τοιαῦτα,
καὶ νά λέγονται τέσπον εὐχερῶς καὶ ἄ-
πλως, ὥστε νά μὴ ἡμπορῇ κανεὶς νά ὑπο-
κετεῖσθῃ ὅτι αἱ φράσεις αὐταὶ ἰστοιμά-
σθησαν καὶ ἐσυμφωνήθησαν ἐκ τῶν προ-
τέρων, ἀλλὰ νά νομίσῃ ὅτι ἀποτελοῦν
μέρος, φυσικὴν συνέχειαν τῆς συνηθῆς
δημηγορίας τοῦ Μάγου.

Ἐννοεῖται ἀκόμη ὅτι δὲν εἶσθε ὑπο-
χρεωμένοι νά μεταχειρίζεσθε ἀποκλει-
στικῶς τὰς φράσεις τοῦ ἀνωτέρω ἀλφα-
βήτου. Αὐτὰς σᾶς τὸς ἔγραψα μόνον ὡς
παραδείγματα. Εἰμπορεῖτε νά ἐπινοήσετε
καὶ νά προσυμφωνήσετε ἄλλας ἀκόμη
καλλίτερας.

Λοιπὸν: Διὰ τὰ φωνήεντα ἔχομεν

τοὺς ἀριθμοὺς ἡ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης
κτυπήματα. Διὰ τὰ σύμφωνα ἔχομεν
τὰς συνθηματικὰς φράσεις. Ὁ Μάγος
ἐπομένως εἰμπορεῖ, ὀμιλῶν καὶ κτυπῶν
τὴν ράβδον του καθὲς τὸσον, νά ὑπαγο-
ρεύῃ γράμμα πρὸς γράμμα τὸ ὄνομα
τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὀπι-
σθεν τῆς κεφαλῆς τῆς μάντιδος. Αὐτὴ
δὲν ἔχει παρὰ νά μετῶ τὰ κτυπήματα
τοῦ συντρόφου τῆς, καὶ νά προσέχῃ εἰς
τὸ ἀρχικὸν γράμμα ἐκάστης συνθηματι-
κῆς φράσεως τοῦ παρενεῖρι εἰς τὴν δη-
μηγορίαν του.

Ἄς ὑποθέσωμεν, παραδείγματος χά-
ριν, ὅτι τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον κρά-
κεται νά μαντεύθῃ, εἶνε ὄρωλόγιον.
Ὁ Μάγος δὲν εἶνε ἀνάγκη νά τὸ ὑπα-
γορεύσῃ ὀλόκληρον. Ἀρκεῖ νά πῆ ἄ-
πλως ρολόγι. Ἡ δημοτικὴ, βλέπετε,
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις, εἶνε προτι-

μότερα τῆς καθαρευούσης. Διότι αἱ λέ-
ξεις τῆς εἶνε συντομώτεραι. Καὶ ἰδοὺ τί
θὰ κάμῃ διὰ νά πῆ ρολόγι.

Ἡ μικρὰ Μάντις ἐκάθισε μετ' ἡ δεξιὰν
μάτια; ὅπως τὴν βλέπετε εἰς τὴν εἰ-
κόνα. Ἀπὸ πίσω τῆς ὁ Μάγος, κοντὰ
εἰς τὸ τραπέζακι, κρατεῖ μετ' ἡ ἕνα χεῖρ
τὸ ὄρωλόγιον, καὶ μετ' ἡ ἄλλο τὴν μα-
γικὴν του ράβδον. Καὶ ἀρχίζει:

— Ἐμπρός! ἐκαθῆσατε; εἰσθε ἐ-
τοιμῇ; Ἀρχίζω τὴν μαγείαν καὶ ἐπι-
καλοῦμαι τὰ πνεύματα.

(Ὅπως εἶδω τίποτε. Κανὲν κτύπημα.
Καμία συνθηματικὴ φράσις. Ὅλα ἀβ-
χίζου ἀπὸ φωνῆεν. Ὁ Μάγος ἐξακο-
λουθεῖ!)

— Ἔωθέτε τὰ νά σᾶς πούν... Ρ
— Τὰκ, τὰκ, τὰκ, τὰκ, τὰκ!

(πέντε κτυπήματα ἐπὶ τῆς Τρα-
πέζης.)

— Λοιπὸν, ἀρχί-
σαμεν. Ὀλίγον ἀ-
κόμη καὶ θά τὸ ἴ-
δῃτε.

— Τὰκ, τὰκ, τὰκ,
τὰκ, τὰκ! (ἄλλα
πέντε κτυπήματα
ἐπὶ τῆς Τραπεζίης.)

— Γνωρίζετε
λοιπὸν νά μου εἰ-
πῆτε τί εἶνε αὐτὸ
πού κρατῶ εἰς τὴν
χεῖρα;

— Τὰκ, τὰκ, τὰκ,
τὰκ! (τέσσαρα κτυ-
πήματα ἐπὶ τῆς
τραπέζης.)

Ρ, Ο, Λ, Ο, Γ, Ι =
Ρολόγι.

Βυθὺς μετ' ἡ τελευ-
ταία τέσσαρα κτυπήμα-
τα, ἡ μικρὰ Μάντις ἀ-
νακραεῖ:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι
βλέπω καθαρά ἕνα ρο-

λόγι!

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Μάντις δὲν πρέπει
ν' ἀπαρτῆται διαρκούντος τοῦ πειρά-
ματος. Προπαντὸς ὄφειλε νά ἐνθυμη-
ται ὅτι δι' αὐτὴν κάθε φράσις τοῦ Μά-
γου ἔχει τὴν χρησιμότητά τῆς καὶ τὴν
σημασίαν τῆς, — πράγμα τὸ ὁποῖον με-
ρικαὶ ἀφρημένοι λησμογούν, ὅταν προ-
πάντων ὁ συντροφὸς τῶν ἔχῃ τὸ προτέρη-
μα νά ὀμιλῇ εὐχερῶς καὶ νά παρην-
θέτῃ τὰς συνθηματικὰς φράσεις φυσικῶ-
κάτατα. Ἄλλῃ ἀδεξιότης τῆς μικρᾶς
Μάντιδος εἶνε τὸ νά μὴν κατὰ τὴν
διάρκειαν τοῦ πειράματος ἀφρονῶς ὡς
ἰχθύς. Ἀπανατίας, κρέπει καὶ αὐτὴ,
ἡρωμάτα καὶ φυσικώτατα; νά ὀμιλῇ,
νά κοκρινεται, νά βοηθῇ τὸν Μάγον εἰς
τὴν ὀμιλίαν του, προσέχουσα ὄλονεν νά
συγκρατῇ εἰς τὸν νοῦν τῆς τὰ γράμ-

Πίσις, κ. Ἀγάπη, κ. Ἔλκος, α. Τριαντάφυλλο κ. Ἀγάπη, α. (Π. Φ.) Ἀρθοειδής Μοδσα, κ. (Π. Γ.) Ἀνοιξίς τοῦ Παραδείσου, κ. (Δ. Π.) Ἀθάνατο Νερό, α. (Τ. Γ.) Γιορτῆς Ἀδῆ, κ. (Τ. Π.) Ζωῆς Δαδιά, κ. (Τ. Π.) Ζωῆς Χαμόγελο, κ. (Ε. Γ.) Ὀκασία Παραδείσου, κ. Φαληρεῖν Ἀκτῆ, κ. Ραγδαία Βροχή, α. (Γ. Ε.) Ἐνδοξος Ἑλλάς, α. (!;=) Ταταραία Κόρη, κ. (Μ. Ε.) Ναυτοπαῖς τῆς Νίκης, α. (Α. Α.) Παρωμένη Θάλασσα, κ. (Ε. Ε.) Ὁβελίσιος τῆς Κλεοπάτρας, α. (Α. Ο.) Ξανθὴ Ἀργόμπελη, κ. (Δ. Π.) Μαγεμένη Ἀερογιάλι, κ. (Θ. Δ.) Λαθωμένος Ποντικός, α. (Π. Π.) Καθαρά Καρδιά, κ. (Σ. Π.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Δούκισσα τῶν Σαλώνων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνιαλλάξουν : ὁ Ριολέτιος (3) μὲ Ἦουζο Ἀεράκι, Ἐλαρον τῆς Αἰγυπτίου, Κυανόφθαλμον Οὐρον, Μαρωμένη Ἐλπίδα — ὁ Βικτωρ Οὐγγυῶ (0) μὲ Ἀφροδίτη, Ἀγνή Φιλίαν, Σιωπηλὴ Νύκτα — τὸ Αἰγυπτίωμα (0) μὲ Παλλάδα, Μαρωμένηον Βασιλεῖον, Ἀλκίονα, Τυρόδι Καπέλλο, Μιρόζαν, Αἴγλην, Ἀπόλλωνα — ἡ Ἡμιόλοντος Ἀδῆ (0) μὲ Ὠραίαν Σωφρονοσίτισσιν, Μερεξέδικο Μπουναϊκί, Κόκκινη Γραβιά, Κίρκη, Νάρκη, Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ, Δοξίαν Ἀγρόνα — ἡ Δία (0) μὲ Χρυσὸ Παιδὸν, Αἰγυπτίαν Βασιλοπαιδα, Παλλάδα, Ἐδῆν τῆς Μάννας, Βασιλεῖον Βουλγαροκίονον, Ἀσκήν Δάραν, Ἰδανικόνητα — ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς (0) μὲ Αἰγυπτίαν Βασιλοπαιδα, Βασιλοσσαν τῶν Ἑλλήνων, Βασιλοσσαν τῆς Καλλονῆς, Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα, Δαφνοσθεῖσαν Ἐλπίδα, Ζακυνθίων Πανσίον, Ἐλαι Ζακυνθία, Μαρωμένηον Βασιλεῖον, Παλλάδα, Ξενητευμένο Πουλί, Ἀρχιεπισκοπικὸν Γερμανόν.

Ἡ Αἰάπλωσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Μεσορειακὸν Ἀστέρα (ἔλαδα) Ἰποφοκίονον Ἐλπίδα (τὸ λάθος διορθώθη) Ρέμβρη (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐξαστάθωμα σου εὐχομαι ἐγκαρδίως περαστικά) Τεττὴ Δ. Μ. (θὰ σοὺ ἐγκριθῆ τὸ κρατεινόμενον εἰς τὸ ἴον φύλλον τοῦ νέου τόμου) χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) Βάσσαν τοῦ Κανάρη (εὐγε, πολὺ εὖμορφη ἡ εἰκὼν ποὺ ἔγραψες εἰς τὸ δελτάριον) κρίμα ποὺ δὲν ἔλαδες μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς!) Ζιλχὰ Χανούμ (ἡ παραγγεῖλια σου, βλέπεις, ἐξετελέσθη) Βυζαντινὸ Ἀηδόνα (δεκταί) Καλλιτερυγίτην Ψυχὴν (ἔχει καλῶς) γαιρετισμοὺς ἐπὶ τὴν ἐξαδέλφη σου) Ἀφροδίταν Θάλασσαν (ἰστοίκα) Ἐδῆν (εἶδός σου) (εἴταν τυπωθῆ θὰ σοὺ σταίλω) Μάρκον Ἀδελφίον, κτλ. κτλ. Εἰς δέσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 29 Οκτωβρίου, θάπαντῶμα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέξεις δεκταί : ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Νομβρίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Νομβρίου ἐν τοῦ Ἐσωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου.

481. Δεξίγραφος.

Δυὸ μόρια, ἓνα σύμφωνα
Κ' ἓνα φωνήεν μᾶζι,
Μιά χώρα σου σχηματίσαν
Στὴν πέρ' Ἀμερικῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδους

482. Τονόγραφος.

Μίαν πρωτεύουσαν γνωστήν
Ἐὰν παροξυτονίσῃς,
Ἐν προτέρημα τοῦ νοῦ
Ἐξοχὸν θάναγχιώσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

483. Στοιχειογράφος.

Βγάλε ΕΛ, βγάλε Ο
Καὶ ἀνέβασε τὸν τόνο,
Γιὰ νὰ ἰδῆς εἰς τὸ λεπτό
Καὶ χωρὶς κανένα πόνου,
Ὁ Ἀπόστολος νὰ λείψῃ
Καὶ μιὰ νῆσος νὰ προκύψῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερμεῖ τῆς Μάννας

484. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἐν ἀνάστασι,
Χρῆσταίς τε καὶ μετρήταις
Ἄν με ἀναγραμματίσης,
Δορὰν ζῆφου θάποκτισης
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δέξης τῆς Ἑλλάδος

485. Γενία.

- + * * * * * = Πλούσιος Βασιλεὺς.
- * + * * * * = Ἀρχαία χώρα Εὐρ.
- ** + * * * * = Ἀρχ. πόλις Βοιωτ.
- * * * + * * * = Ἀρχαία βασιλοπαις.
- ** + * * * * = Μυθολογ. Τέρας.
- * + * * * * = Ρωμαῖος ἱστορικός.
- + * * * * * = Ἀρχαῖος Γεωγράφος

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Ἐλπίδος

486. Κυβόλεξον.

- * * * * = Καίσι καὶ φήνει.
- * * * * = Ποτὸν ἀπαραίτητον.
- * * * * = Μεγάλῃ πόλις.
- * * * * = Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαικτοῦ Ναυαγίου

487. Ἐπιγραφή.

Ν Ι Σ
Υ Ο Ν Α Θ
Σ Ο Δ Ι Ρ Τ Α
Π Ρ Ε Π Υ Σ Ι Ο Τ
Η Μ Ι Τ Ι Α Κ Α Ε Ο Δ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλεῖα

488. Τριπλή Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν καθωδῆ ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρα περίφημον γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος καὶ τὰ τρίτα μουσικὸν ὄργανον :
1, Θεά 2, Ἱστορικὴ πόλις, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου 3, Πόλις περιφημοῦ διὰ τὸ Μαντεῖόν τῆς 4, Ζῶον 5, Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Νικολαΐδου

489. Ἐλλιποσύμφωνον

ααιοη-ααιοηω-α-αω-ααιοη
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

490. Γρίφος.

	το	τε	τη	τον	τον
π	τε	τε	τε	τε	τον
	τε	τε	τε	τε	τον
	τε	τε	τε	τε	τον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνεοφῶς Ἰδεώδους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 38 καὶ 39.

380. Ἀμένωσις (ἀ, μέν, ὄρις.) — 381. Ἀθηνᾶ (α, θῆ, νά.) — 382. Ψαλμός — παλμός — 483. Κράσις, Κρίσις.

384.	Θ	385.	Κ	Ρ	Α	Ν	Α	Ο	Σ
	Α		Ρ	Ι	Σ	Ω	Π	Ο	Σ
	Β		Α	Ι	Σ	Ω	Π	Ο	Σ
	Τ		Ρ	Ι	Α	Ι	Ν	Α	Σ
	Χ		Α	Μ	Α	Δ	Ε	Ω	Ν
			Ο	Ο	Ι	Ν			

386. ΖΕΥΣ (Ζήνων, Σ Ω Σ Σ Α Ν Η)
Ἐπαρ, Ἰδρα, Σαλαμίς.)
— 387. Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος δὲ δακτύλους. — 388. Ἡ διαγραφέντα πολλὰς ἑ-

νέχει κακίας (ἰ ὑπὲρ ἱ φα - νῖ - α πολλὰ - ῥ ἐν α ρῖ - κα - κῖ ᾄς.)

389. Ὀμπρός (ὁ, μπρός.) — 390 Μιδας (μῆ, δας.) — 391. Ὁδὸς-ὄρις. — 392. Τὸ σαποῦνι.

393.	Β	Σ	Π	394.	Ἡ γυναίκα τοῦ μπάρμπα
	Α	Ε	Α		Πάνου εἶνε 50
		Κ	Λ		ἐτῶν, ὁ ἄνδρας
		Τ	Ι		τῆς 60 καὶ ὁ υἱὸς
		Ι	Φ		τῶν 30. — 395 —
			Ρ		399. Τῆ προσ-
			Ο		θήκη τῶν Δι-
			Ι		πλῆν, λίπος, πο-
			Α		λὺ, πλοῖον, πλοῦς.

— 400 ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ (ΚΡΟΝΟΣ, ΚαΤΑνη, ΚατιΛίνας, καρχαρίαΣ.) — 401. Ἀρχεσθαμαθῶν, ἄρχειν ἐπιστάσι. — 402 Ἐν οἶδα οὐκ οἶδαν οἶδα (ἐν ἰ δαοτ-ι οἶδ-ἐν ἰ δα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέγει 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμῶν μας λέγεται 5 ἄλλων μὲ πᾶσα ἰσοκύβητος τὸ διπλόσιον, καὶ μὲ πᾶσα λῆξα τὸ τριπλόσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλίγοντα τῶν 16 πληθύνονται εἰς 20 ἢ 25. Ὁ κοριστεὸς στιχὸς, ἴσως καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μὲ ἰσοκύβητος τὴν πᾶσιν 8 ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογίζεται εἰς 25 λέξεις ἄλλαι. — Αἱ μὴ συνοδεύομεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἄγγελια δὲν δημοσιεύονται.

Ἐμπρός, Ἐλληνοπόιδες! τὴν Ἑλλάδα τοῦ μέλλοντος, τὸ ἐξῶχος ὠραῖον ψευδωνύμων ὀλοι δε ψηφισωμεν!

Γλυκεῖα Ἐλπίς (Θ, 350)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Ἰποψφρία Δημοψηφίσματος 1909

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἰποψφρία Δημοψηφίσματος 1907

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Ἰποψφρία Δημοψηφίσματος 1909

Εἰς τὴν ἀνέμειν ὁ μαχόμενος στρατιώτης εἰς τὴν κρισματῆτην ὥραν τῶν συγκρούσεων ; Τίς ὁ ὑπόδουλός Ἑλλῆν βλέπων αἰσθάνεται ῥίγος ; Ποῖον ἄλλο ἢ τὴν ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ, τὸ ἱερὸν συμβόλιον τῆς Πατρίδος μας ; Εἶνε ὠραία, ἐξῶχος ὠραία ἡ Σημαία μας, ὅσον ὠραία εἶνε ἡ μήτηρ μας Ἑλλάς.
Τὸ γαλανὸ Τῆς χρώμα μοιάζει τὸ γλυκύντατον χρώμα τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, μοιάζει μὲ τὰ ἀπρισματά κίματα. Καὶ ὁ σταυρὸς Τῆς συμβολίζει τὰ μαρτύρια Τῆς καὶ τοῦ ἑθνικοῦ μέλλοντος τῆς παρηγοροῦν ἐλπίδα.
Ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ, αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις ἐγκλείουσι τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῆς ὑπερηφάνου σημαίας-μας, τὸ σύμβολον τοῦτα τῆς κυριαρχίας, τῆς δόξης, τῆς ισχύος, τῆς Πατρίδος ἡ εἰκόνας.
Ὅν δὲ βέβαιος εἶναι ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ θὰ ψηφισθῆ ἀπὸ ὅλα τὰ Ἑλληνοποῦλα, δὲν μένει ἢ ν' ἀνακοσῶν κ' ἐγώ :

ΖΗΤΩ Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΖΗΤΩΜΕΝ Τ' ΑΛΛΗΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΧΙΟΥ (Θ, 352)

Συμναῖσι, τὴν ψῆφον σας στὴν Ἀκάρων-τον Ἀδξαν Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν. Ζιλχὰ Χανούμ (Θ, 353)

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

Κρήτη, Ἡπειρός, Θεσσαλία, Μακεδονία, Μικρὰ Ἀσία. (Θ, 354)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία πανταχῶθεν Θ. Κ. Λουμαδάπουλος, Βόλος, Ρ. Η. (Θ, 355)